

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

17294 *Real decreto lei 22/2018, do 14 de decembro, polo que se establecen ferramentas macroprudenciais.*

I

Nun sistema financeiro complexo e interconectado como o actual adquire especial relevancia garantir a súa estabilidade. Para isto, resulta esencial prever os riscos que poidan ter un carácter sistémico, é dicir, aqueles derivados dunha deterioración en todo ou parte do sistema financeiro que poidan xerar unha perturbación nos mercados de servizos financeiros que termine afectando negativamente a economía real. Neste contexto, xunto coa creación dunha autoridade macroprudencial nacional, é chave que as autoridades públicas contén cun catálogo amplo de medidas macroprudenciais con impacto global sobre o conxunto do sistema e que vaian alén das medidas microprudenciais aplicadas ás entidades financeiras de forma individual.

Durante a última crise financeira, as ferramentas tradicionais de política económica e de supervisión financeira ao dispor das autoridades mostraron as súas limitacións á hora de prever e mitigar parte destes riscos. O 25 de febreiro de 2009 publicouse o informe do grupo de alto nivel sobre supervisión financeira na Unión Europea, denominado Informe De Larosière, orientado a reforzar os mecanismos europeos de supervisión. O informe recomendaba a creación dun órgano na Unión Europea encargado de supervisar os riscos no conxunto do sistema financeiro. Así, aprobouse o Regulamento (UE) n.º 1092/2010 do Parlamento Europeo e do Consello, do 24 de novembro de 2010, relativo á supervisión macroprudencial do sistema financeiro na Unión Europea e polo que se crea a Xunta Europea de Risco Sistémico. Esta autoridade é a encargada da supervisión macroprudencial do sistema financeiro da Unión Europea para a prevención do risco sistémico. Con vistas a cumprir con este mandato, a citada xunta europea fai seguimento e analiza potenciais riscos sistémicos e pode emitir alertas e recomendacións.

A Xunta Europea de Risco Sistémico emitiu a Recomendación, do 22 de decembro de 2011, sobre o mandato macroprudencial das autoridades nacionais, na cal instaba os Estados membros da Unión Europea a designar unha autoridade responsable da supervisión macroprudencial e a «garantir que a autoridade macroprudencial ten control sobre os instrumentos adecuados para atinxir os seus obxectivos». O prazo para cumprir con esta recomendación expirou o 1 de xullo de 2013, o que pon de manifesto a urxencia de contar con ferramentas adecuadas e cunha autoridade macroprudencial nacional.

No ámbito bancario, o Comité de Supervisión Bancaria de Basilea acordou en decembro de 2010 o «Marco regulador global para reforzar os bancos e sistemas bancarios» (Basilea III) no cal, ademais de actualizar as ferramentas de carácter microprudencial, introduciu ferramentas de carácter macroprudencial no ámbito das entidades de crédito.

A Unión Europea trasladou ao seu ordenamento xurídico os citados acordos mediante a Directiva 2013/36/UE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de xuño de 2013, relativa ao acceso á actividade das entidades de crédito e á supervisión prudencial das entidades de crédito e das empresas de servizos de investimento, pola que se modifica a Directiva 2002/87/CE e se derrogan as directivas 2006/48/CE e 2006/49/CE e o Regulamento (UE) n.º 575/2013 do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de xuño de 2013, sobre os requisitos prudenciais das entidades de crédito e das empresas de servizos de investimento, e polo que se modifica o Regulamento (UE) n.º 648/2012. Non obstante, o propio artigo 458 do Regulamento (UE) n.º 575/2013, do 26 de xuño, recoñece a capacidade dos Estados membros para adoptar medidas adicionais ás previstas na normativa europea a fin de manter a estabilidade financeira.

Máis recentemente, no Programa de avaliación do sector financeiro (Financial Sector Assessment Program, FSAP) para España de 2017, o Fondo Monetario Internacional indicaba que «o conxunto existente de ferramentas macroprudenciais dispoñibles se beneficiaría dunha expansión, en particular, da inclusión de ferramentas máis efectivas para abordar os riscos asociados ás exposicións inmobiliarias». Máis concretamente, o Fondo Monetario Internacional recomendaba, no curto prazo, facultar o Banco de España para impor límites á ratio do nominal do préstamo sobre o valor da garantía (*loan to value*) e á ratio de servizo da débeda sobre ingresos do prestameiro (*debt service to income*), así como aos períodos máximos de amortización.

Polo seu lado, no ámbito dos fondos de investimento, o Consello de Estabilidade Financeira (Financial Stability Board, FSB) publicou en xaneiro de 2017 as súas recomendacións de política económica para abordar vulnerabilidades estruturais nas actividades de xestión de activos, nas cales tomaba nota do espectacular crecemento desta industria e desagregaba as vulnerabilidades asociadas a el con especial referencia aos riscos de liquidez e de apancamento. Nesta mesma liña, a Recomendación da Xunta Europea de Risco Sistémico, do 7 de decembro de 2017, sobre a liquidez e o apancamento dos fondos de investimento, contén recomendacións á Comisión Europea e á Autoridade Europea de Valores e Mercados nos seus respectivos ámbitos de actuación.

Sen prexuízo das medidas adoptadas na Unión Europea, o forte crecemento da industria de xestión de activos e o seu elevado peso relativo dentro do sector financeiro fan necesario e urxente dotar a Comisión Nacional do Mercado de Valores de ferramentas adicionais que lle permitan responder de forma áxil e eficaz aos riscos para a estabilidade financeira que poidan orixinar as institucións de investimento colectivo.

Por outro lado, no que se refire ao sector asegurador, actualmente hai traballos en curso na Unión Europea para desenvolver ferramentas macroprudenciais para entidades aseguradoras e reaseguradoras no marco da revisión da Directiva 2009/138/CE do Parlamento e do Consello, do 25 de novembro de 2009, sobre o acceso á actividade de seguro e de reaseguro e o seu exercicio, comunmente coñecida como Solvencia II. Resulta por isto extraordinariamente necesaria e urxente a introdución dalgunhas destas ferramentas macroprudenciais neste real decreto lei.

II

En vista das recomendacións formuladas no plano internacional polo Fondo Monetario Internacional, o Consello de Estabilidade Financeira e a Xunta Europea de Risco Sistémico relativas á introdución no curto prazo das ferramentas macroprudenciais necesarias para facer fronte a posibles vulnerabilidades para o sistema financeiro, resulta extraordinariamente urxente e necesario abordar esta cuestión sen dilación.

En concreto, e en liña co establecido no artigo 458 do Regulamento (UE) n.º 648/2012, do 4 de xullo de 2012, e a recomendación do Fondo Monetario Internacional no seu Programa de avaliación do sector financeiro de 2017, resulta necesario e urxente dotar o Banco de España da potestade para fixar límites ao endebedamento dos axentes económicos. As ferramentas actualmente existentes actúan fundamentalmente vía prezos, encarecendo a concesión de crédito a través da imposición de amortecedores de capital. Estas ferramentas teñen un impacto soamente indirecto sobre os fluxos de crédito e, de feito, a súa efectividade vese diminuída cando as entidades xa teñen uns requirimentos prudenciais relativamente elevados, como sucede na actualidade despois do notable incremento destes tras as recentes reformas financeiras. Así, resulta necesario que o Banco de España poida limitar vía cantidades a concesión de crédito de forma directa. Por extensión, e para evitar o transvasamento da actividade crediticia do sector bancario aos sectores do mercado de valores ou asegurador, habilítase a Comisión Nacional do Mercado de Valores e a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións para poderen establecer restricións respecto ás entidades suxeitas á súa supervisión.

Adicionalmente, resulta necesario e urxente atribuír ao Banco de España a capacidade para limitar a asunción de riscos a nivel sectorial, restrinxindo as medidas ás exposicións a un sector determinado en que se concentran os riscos. Así, e como sucedeu na recente

crise no caso do sector inmobiliario, é posible que as vulnerabilidades estean situadas en áreas moi concretas do sistema. As autoridades financeiras deben responder ante a aparición de riscos tratando de limitar a súa intervención ao ámbito específico no que realmente resulta necesaria.

Con este último obxectivo, neste real decreto lei atribúese ao Banco de España potestade para, cun enfoque sectorial, fixar o amortecedor de capital anticíclico e límites á exposición.

No caso dos fondos de investimento, é necesario e urxente atribuír á Comisión Nacional do Mercado de Valores potestade para, en determinadas circunstancias, poder fixar requirimentos de liquidez ás institucións e entidades de investimento colectivo. As primeiras constitúen fondos abertos, é dicir, con capacidade dos seus partícipes para faceren retiradas de fondos en calquera momento, o que os fai especialmente vulnerables ante posibles retiradas masivas por tensións de mercado. Ademais, estes fondos son comercializados entre particulares, o que os fai sensibles desde o punto de vista social.

Polo seu lado, no caso do sector asegurador, para evitar a transferencia de riscos dun sector a outro resulta necesario atribuír ao actual supervisor, a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, aquelas ferramentas que no sector asegurador axuden a evitar esas transferencias de riscos, así como unha posible arbitraxe regulatoria.

Unha vez detectadas estas ferramentas con capacidade para contribuír a mitigar eventuais perturbacións cun potencial impacto sistémico, resulta urxente e necesario que estas estean inmediatamente dispoñibles para a súa posible utilización por parte dos supervisores sectoriais.

III

O real decreto lei constitúe un instrumento constitucionalmente lícito, sempre que o fin que xustifica a lexislación de urxencia sexa, tal como reiteradamente exixiu o noso Tribunal Constitucional (sentenza 6/1983, do 4 de febreiro, F. 5; sentenza 11/2002, do 17 de xaneiro, F. 4; sentenza 137/2003, do 3 de xullo, F. 3 e sentenza 189/2005, do 7 xullo, F. 3), acorrer a unha situación concreta, dentro dos obxectivos gobernamentais que, por razóns difíciles de prever, require unha acción normativa inmediata nun prazo máis breve que o requirido pola vía normal ou polo procedemento de urxencia para a tramitación parlamentaria das leis, sobre todo cando a determinación dese procedemento non depende do Goberno.

Como se expuxo, resulta de extraordinaria urxencia e necesidade a introdución no noso ordenamento das ferramentas macroprudenciais necesarias para facer fronte a posibles vulnerabilidades para o sistema financeiro, de forma que o Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores e a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións contén cos instrumentos e ferramentas necesarios para contribuír a mitigar eventuais perturbacións cun potencial impacto sistémico. Resulta extraordinariamente urxente e necesario que estas ferramentas macroprudenciais estean inmediatamente dispoñibles para a súa eventual utilización por parte dos supervisores sectoriais sen dilación. En caso contrario, córrese o risco de ter que afrontar tensións inesperadas e repentinas nos mercados financeiros, con potenciais implicacións para a estabilidade financeira e a economía real, sen contar coas ferramentas indispensables para facerlles fronte. De feito, diversos organismos internacionais, sinaladamente o Fondo Monetario Internacional e o Consello de Estabilidade Financeira, veñen insistindo en que unha das lagoas críticas que contribuíron ao estalido da recente crise foi a inexistencia de ferramentas macroprudenciais para previr con anticipación a acumulación de desequilibrios no sistema financeiro.

A figura do real decreto lei resulta, ademais, admisible neste caso por non vulnerarse os límites establecidos no artigo 86.1 da Constitución española, dado que non afecta o ordenamento das institucións básicas do Estado, os dereitos, deberes e liberdades dos cidadáns regulados no título I da Constitución, o réxime das comunidades autónomas nin o dereito electoral xeral.

Os motivos expostos xustifican cumpridamente a concorrencia dos requisitos constitucionais de extraordinaria e urxente necesidade, que habilitan o Goberno para aprobar o presente real decreto lei dentro da marxe de apreciación que, en canto órgano de dirección política do Estado, lle recoñece o artigo 86.1 da Constitución española. Concorren tamén as notas de excepcionalidade, gravidade e relevancia que fan necesaria unha acción normativa inmediata nun prazo máis breve que o requirido para a tramitación parlamentaria dunha lei, ben sexa polo procedemento ordinario ou polo de urxencia.

IV

Este real decreto lei responde aos principios de necesidade, eficacia, proporcionalidade, seguranza xurídica e eficiencia, tal e como exige a Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.

Polo que se refire aos principios de necesidade e eficacia, este real decreto lei é o instrumento óptimo para lograr o obxectivo final de dotar o Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores e a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións o antes posible das ferramentas adecuadas para previr e mitigar aqueles riscos que detecten que poderían acabar afectando a estabilidade do sistema financeiro.

Canto aos principios de proporcionalidade, de seguranza xurídica e de eficiencia, este real decreto lei establece a regulación mínima imprescindible para o cumprimento dos seus fins, é coherente co resto do ordenamento xurídico, tanto nacional como internacional, e non impón cargas administrativas innecesarias ou accesorias. As modificacións que se introducen na normativa de entidades de crédito, de institucións e entidades de investimento colectivo e de entidades aseguradoras e reaseguradoras permiten xerar un marco normativo estable, integrado e claro.

V

Este real decreto lei componse de cinco artigos, unha disposición adicional, unha disposición transitoria e tres disposicións derradeiras.

Os artigos primeiro e terceiro modifican, respectivamente, a Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, e a Lei 22/2014, do 12 de novembro, pola que se regulan as entidades de capital risco, outras entidades de investimento colectivo de tipo cerrado e as sociedades xestoras de entidades de investimento colectivo de tipo cerrado, e pola que se modifica a Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, a fin de outorgar á CNMV a capacidade de adoptar medidas dirixidas a reforzar a liquidez das institucións e entidades de investimento colectivo.

O artigo segundo introduce unha serie de modificacións na Lei 10/2014, do 26 de xuño, de ordenación, supervisión e solvencia de entidades de crédito, co obxecto de ampliar as ferramentas macroprudenciais ao dispor do Banco de España. En concreto, habilitase o Banco de España para incrementar os requirimentos de capital sobre unha carteira de exposicións específica, para limitar as exposicións das entidades de crédito a sectores económicos concretos e para establecer límites e condicións sobre a concesión de préstamos, adquisición de renda fixa e derivados por parte das entidades de crédito. Así, o Banco de España poderá fixar límites á parte da renda dispoñible que un prestameiro pode destinar ao pagamento da súa débeda (*debt service to income*) ou ao endebedamento máximo que pode obter dadas as garantías achegadas (*loan to value*), entre outras medidas.

O artigo cuarto modifica a Lei 20/2015, do 14 de xullo, de ordenación, supervisión e solvencia das entidades aseguradoras e reaseguradoras, introducindo novas ferramentas macroprudenciais que se asignan á Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións. Neste senso, é habilitada para establecer limitacións á exposición agregada ante un determinado sector económico ou categorías de activos por parte de entidades aseguradoras e reaseguradoras, e outórgaselle a posibilidade de fixar condicións ás transferencias de riscos e carteiras de seguros que realicen as citadas entidades. Todo isto, sempre que poidan afectar a estabilidade do sistema financeiro.

O artigo quinto modifica o texto refundido da Lei do mercado de valores, aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2015, do 23 de outubro, habilitando a Comisión Nacional do Mercado de Valores para poder establecer limitacións a determinadas actividades polas súas entidades supervisadas que xeren un aumento excesivo do risco ou do endebedamento dos axentes económicos que podería afectar a estabilidade financeira.

A disposición adicional única prevé a obrigación dos supervisores sectoriais de comunicaren á autoridade que se designe como autoridade macroprudencial a adopción de ferramentas macroprudenciais antes de que se comuniquen ao público e aos afectados.

Neste senso, a Xunta Europea de Risco Sistémico cominaba os Estados membros da Unión Europea a crear ou designar unha autoridade con potestades macroprudenciais na súa recomendación xa mencionada de 2011. España é un dos dous únicos países entre os vinte e oito que conforman a Unión Europea que aínda non conta cunha autoridade macroprudencial nacional. Así mesmo, o Fondo Monetario Internacional insistiu repetidamente na necesidade de que España conte cunha autoridade macroprudencial nacional. En concreto, no Programa de avaliación do sector financeiro (Financial Sector Assessment Program, FSAP) para España de 2017, o Fondo Monetario Internacional apunta que «O establecemento dun consello do risco sistémico interinstitucional potenciaría a vixilancia do risco sistémico e a toma de decisións macroprudenciais axudaría a abordar a crecente interconexión sistémica do sector financeiro».

Até a creación desta autoridade, a disposición transitoria única prevé que estas comunicacións se realicen ao Comité de Estabilidade Financeira. Este órgano está composto por representantes dos supervisores sectoriais e do Ministerio de Economía e Empresa e ten como tarefa principal a discusión sobre posibles vulnerabilidades para a estabilidade financeira con vistas a previr crises con efectos potencialmente sistémicos. De feito, está previsto que sexa substituído pola autoridade macroprudencial nacional cando esta se cree. Así, este comité é o idóneo para recibir as ditas comunicacións en canto non estea operativa esta última.

As tres disposicións derradeiras inclúen os títulos competenciais, a habilitación para o desenvolvemento regulamentario e a entrada en vigor da norma.

Este real decreto lei dítase ao abeiro do establecido no artigo 149.1.11.^a e 13.ª da Constitución española, que atribúe ao Estado as competencias exclusivas sobre as bases da ordenación de crédito, banca e seguro, e as bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica, respectivamente.

Na súa virtude, facendo uso da autorización contida no artigo 86 da Constitución española, por proposta da ministra de Economía e Empresa, e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 14 de decembro de 2018,

DISPOÑO:

Artigo primeiro. *Modificación da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo.*

Modifícase o título do artigo 71 septies da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, e introdúcese un novo número 7 coa seguinte redacción:

«Artigo 71 septies. *Supervisión dos límites ao aparcamento, da adecuación dos procesos de avaliación crediticia e do risco de liquidez.*»

«7. A Comisión Nacional do Mercado de Valores, co obxecto de garantir un tratamento equitativo dos partícipes ou accionistas ou por razóns de estabilidade e integridade do sistema financeiro, poderá, de maneira temporal e xustificando a necesidade e proporcionalidade da medida, exixir ás sociedades xestoras de institucións de investimento colectivo reguladas nesta lei, con carácter individual ou respecto dunha pluralidade delas, que reforcen o nivel de liquidez das carteiras das institucións de investimento colectivo xestionadas e, en particular, que incrementen

a porcentaxe de investimento en activos especialmente líquidos, tal e como os defina a propia Comisión Nacional do Mercado de Valores.»

Artigo segundo. *Modificación da Lei 10/2014, do 26 de xuño, de ordenación, supervisión e solvencia de entidades de crédito.*

A Lei 10/2014, do 26 de xuño, de ordenación, supervisión e solvencia de entidades de crédito, queda modificada como segue:

Un. O número 1 do artigo 45 queda redactado do seguinte modo:

«1. As entidades de crédito deberán manter un amortecedor de capital anticíclico calculado especificamente para cada entidade ou grupo. Este amortecedor será equivalente ao importe total de exposición ao risco calculado de conformidade co artigo 92.3 do Regulamento (UE) n.º 575/2013, do 26 de xuño, coas precisións que, se for o caso, poida establecer o Banco de España, multiplicado por unha porcentaxe de amortecedor de capital específico.

En particular, o Banco de España poderá exixir a aplicación do amortecedor de capital anticíclico a todas as exposicións da entidade ou grupo ou ás exposicións a un determinado sector.»

Dous. Engádesse un novo artigo 69 bis coa seguinte redacción:

«Artigo 69 bis. *Límites á concentración sectorial.*

Cando a exposición agregada das entidades de crédito ou dun subgrupo destas a un determinado sector de actividade económica alcance niveis que poidan supor un elemento de risco sistémico, o Banco de España poderá exixir ás entidades de crédito que limiten a súa exposición a ese sector.»

Tres. Engádesse un novo artigo 69 ter coa seguinte redacción:

«Artigo 69 ter. *Condicións sobre a concesión de préstamos e outras operacións.*

Co obxectivo de evitar o aumento excesivo do risco bancario ou o endebedamento excesivo dos axentes económicos, o Banco de España poderá determinar o establecemento de límites e condicións sobre a concesión de préstamos, a adquisición de títulos de renda fixa e derivados polas entidades de crédito, para operacións co sector privado radicado en España.»

Artigo terceiro. *Modificación da Lei 22/2014, do 12 de novembro, pola que se regulan as entidades de capital risco, outras entidades de investimento colectivo de tipo cerrado e as sociedades xestoras de entidades de investimento colectivo de tipo cerrado, e pola que se modifica a Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo.*

Modifícase o título do artigo 87 da Lei 22/2014, do 12 de novembro, pola que se regulan as entidades de capital risco, outras entidades de investimento colectivo de tipo cerrado e as sociedades xestoras de entidades de investimento colectivo de tipo cerrado, e pola que se modifica a Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, e introdúcese un novo número 7 coa seguinte redacción:

«Artigo 87. *Supervisión dos límites ao apancamento, da adecuación dos procesos de avaliación crediticia e do risco de liquidez.*»

«7. A Comisión Nacional do Mercado de Valores, co obxecto de garantir un tratamento equitativo dos partícipes ou accionistas ou por razóns de estabilidade e integridade do sistema financeiro, poderá, de maneira temporal e xustificando a necesidade e proporcionalidade da medida, exixir ás sociedades xestoras de

entidades reguladas nesta lei, con carácter individual ou respecto dunha pluralidade delas, que reforcen o nivel de liquidez das carteiras das entidades xestionadas e, en particular, que incrementen a porcentaxe de investimento en activos especialmente líquidos, tal e como os defina a propia Comisión Nacional do Mercado de Valores.»

Artigo cuarto. *Modificación da Lei 20/2015, do 14 de xullo, de ordenación, supervisión e solvencia das entidades aseguradoras e reaseguradoras.*

Engádesse un novo artigo 117 bis na Lei 20/2015, do 14 de xullo, de ordenación, supervisión e solvencia das entidades aseguradoras e reaseguradoras, co seguinte contido:

«Artigo 117 bis. *Medidas de supervisión macroprudencial.*

1. A Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións poderá fixar límites de exposición a determinados sectores de actividade económica ou categorías de activos cando a exposición agregada das entidades aseguradoras e reaseguradoras, ou dunha parte delas, a un determinado sector da actividade económica ou categoría de activo alcance niveis que poidan supor un elemento de risco sistémico.

2. A Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións poderá establecer límites e condicións ás operacións de transferencia de riscos e carteiras de seguros que realicen as entidades aseguradoras e reaseguradoras, cando tales transferencias impliquen traspasos de investimentos ou doutras partidas do balance que, por diminuíren a calidade dos seus activos ou dos fondos propios resultantes, poidan afectar a sustentabilidade futura das entidades ou a estabilidade do sistema financeiro.»

Artigo quinto. *Modificación do texto refundido da Lei do mercado de valores aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2015, do 23 de outubro.*

Engádesse un novo artigo 234 bis no texto refundido da Lei do mercado de valores, aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2015, do 23 de outubro, co seguinte contido:

«Artigo 234 bis. *Outras facultades para reforzar a supervisión macroprudencial.*

A CNMV poderá introducir límites e condicións á actividade das súas entidades supervisadas coa finalidade de evitar un endebedamento excesivo do sector privado que poida afectar a estabilidade financeira.»

Disposición adicional única. *Comunicación sobre a aplicación de ferramentas macroprudenciais á autoridade macroprudencial.*

1. Son ferramentas macroprudenciais aquelas destinadas a previr riscos sistémicos e a procurar unha contribución sustentable do sistema financeiro ao crecemento económico. Entenderase por risco sistémico aquel que poida xerar unha perturbación nos mercados de servizos financeiros con impacto potencial negativo sobre a economía real.

2. Cando o Banco de España, a CNMV ou a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións prevean adoptar ferramentas de carácter macroprudencial, deberán comunicalo á autoridade macroprudencial cunha anticipación de, ao menos, sete días hábiles respecto do momento en que se comuniquen ao público e aos afectados. Este prazo poderá reducirse cando as circunstancias de mercado así o aconsellen ou cando para garantir a eficacia da medida se requira a súa aplicación inmediata. Nestes casos, a comunicación deberá xustificar o carácter urxente da medida.

Disposición transitoria única. *Réxime transitorio de comunicación de ferramentas macroprudenciais.*

Até a creación da autoridade macroprudencial a que se refire a disposición adicional única, as comunicacións referidas nesa disposición realizaranse ao Comité de Estabilidade Financeira.

Disposición derradeira primeira. *Títulos competenciais.*

Este real decreto lei dítase ao abeiro do establecido no artigo 149.1.11.^a e 13.ª da Constitución española, que atribúe ao Estado as competencias exclusivas sobre as bases da ordenación de crédito, banca e seguro, e as bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica, respectivamente.

Disposición derradeira segunda. *Habilitación para o desenvolvemento regulamentario.*

Habílase o Goberno para ditar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento, execución e cumprimento do previsto neste real decreto lei.

Disposición derradeira terceira. *Entrada en vigor.*

Este real decreto lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 14 de decembro de 2018.

FELIPE R.

A presidenta do Goberno en funcións,
CARMEN CALVO POYATO